

Kapitola 20

Přístřešek na čluny byl na vzdálenější straně malého jezera. Byla to zchátralá stodola, ve které se dřív skladovaly kánoe a šlapadla, ale teď byla spíš plná harampádí. Nevěděla jsem, co si Andrew myslí o tom, že ho za sebou vláčí můj malý brácha, ale Gunnara jsem tu měla na starost já. Zrychlila jsem a rozběhla se po ušlapané pěšině okolo břehu jezera.

Když jsem se k přístřešku přiblížila, rozeznala jsem Gunnarův hlas.

„A tohle je kajak, nebo to býval kajak, jenomže teď je v něm díra.“

„Myslím, že je to pořád kajak,“ odpověděl Andrew.

Strčila jsem do dřevěných dveří zavěšených na jediném pantu. Andrew měl na mobilu zapnutou baterku, ze které se rozlévalo mdlé světlo.

„Sophie!“ vykřikl Gunnar. „Ukazoval jsem Andrewovi lodičky. Tohle je šlapadlo. Viděl jsi někdy šlapadlo?“

„Jo, viděl,“ odpověděl Andrew. „Ale nikdy jsem na něm nejel.“

„Ty jsi nikdy nejel na šlapadle?“ podivil se Gunnar a začechtal se.

„Gunnare,“ řekla jsem mu. „Měli bychom se vrátit. Za chvíli začíná ohňostroj.“

„Můžeme se na něj dívat odsud.“ Gunnar ukázal na střechu, a když jsem vzhledla, všimla jsem si veliké díry.

Andrew trochu nahnul mobil, aby si posvítíl na obličej, a nehlasně mi ústy naznačil: „*Bojí se ohňostrojů.*“

Zavrtěla jsem hlavou. Věděla jsem, že se Gunnar nebojí, jakkoli sebejistý Andrew ve všech svých názorech je. „Odsud ho ale neuvidíme tak dobře.“

„Nebude tady tak nahlas,“ argumentoval Gunnar.

„Hmm, nejspíš bude úplně stejně nahlas,“ pochybovala jsem.

„Ale možná ne,“ zastal se ho Andrew.

„Jo,“ přidal se Gunnar. „Možná ne.“

Měl Andrew pravdu? Báł se? Na obloze vybuchl první ohňostroj a vnitřek přístřešku ozářilo rudé světlo.

Gunnar nadskočil. „Pojďte si sednout tam.“ Ukázal na opačnou stranu.

„Dobře,“ souhlasila jsem a vzala ho za ruku. Měl ji studenou a zpocenou. Došli jsme ke stěně a sedli si ke Gunnarovi, Andrew z jedné strany, já z druhé.

Když na oblohu vylétl další ohňostroj, Gunnar zabořil hlavu Andrewovi do ramene.

„Říkal jsem ti to,“ naznačil mi Andrew.

Samozřejmě mi to musel připomínat. Položila jsem Gunnarovi ruku na ruku. „No tak, brácho. Je to jenom ohňostroj. Není se čeho bát.“